

el davantal de pere calders

Més caps que barrets

A vegades, en intentar una reflexió sobre l'actualitat, resulta que hi ha més d'un tema per a omplir un únic espai. És aleshores que es pot caure en la temptació de fraccionar articles i repartir opinions, amb un perill afegit: ocorre sovint que l'actualitat és enganyadora i allò que avui ens sembla d'una vigència permanent, l'endemà mateix perd cos i s'esfuma. O al revés, notícies que de moment semblaven tan sols per adornar, augmenten l'interès amb el transcurs dels dies.

Em trobo en una d'aquestes cruïlles i voldria parlar de més d'un tema. Demano llicència per fer-ho.

1.— Una vegada, conversant amb les meves filles, se'm va escapar de dir que existeix una mena de pobresa vocacional, en el sentit que hi ha indigents que s'estimen més dormir a la serena que no pas que els portin a un alberg, on els imposen unes normes higièniques que atempten contra la seva llibertat de tria. Ni mai que ho hagués dit!

Les meves filles, ahora i ben convençudes, van replicar que això era un punt de vista acomodaticí, destinat a passar per alt unes realitats que intranquil·litzen la consciència. Una cosa —vaig afegir-hi— que no lliga amb els meus veritables sentiments, de manera que s'ho prenien com una

broma meva. Confesso que em van deixar una mica avergonyit.

Però vet aquí que acabo de veure en un telediari una dona d'edat avançada que es queixava amargament perquè li havien enderrocat la barraca i l'obligaven a anar a viure en un pis nou, amb aigua corrent, electricitat i serveis dels que, en general, són considerats com a indispensables per a una millor qualitat de vida.

No és que vulgui guanyar converses a persones estimades, però el cas és que la velleïta em va fer pensar que sí, que existeix una "pobresa vocacional".

2.— Durant molt de temps, cada cop que es produïa una acció terrorista, la troballa al lloc dels fets de beines del calibre 9 mm *parabellum* era considerada com una evidència per atribuir la malifeta a una determinada organització.

Quan ja ens tenien a tots quasi convençuts que això era una certesa, ens surten amb un ciri pràcticament trencat: els mateixos telediariis que ens mostraven la barraquista desolada, van servir una extensa informació sobre el procés a

un policia implicat en la mort de dos companys seus.

La defensa contrària, l'advocat del delinqüent conegut pel sobrenom del *Rubio*, al·legava que els dos agents havien estat morts per impactes de bala del calibre 9 mm *parabellum*, una munició —segons paraules del lletrat— que sol utilitzar la policia.

Em vaig desconcertar. "Deu ésser una munició molt bona, generalment acceptada per la seva eficàcia, sense fer diferències entre bons i dolents", vaig pensar jo.

3.— El popular empresari senyor Ruiz-Mateos s'està convertint en l'estrella d'un serial que, ben adaptat per a la televisió, competiria probablement amb avantatge amb els fulletons que ens arriben d'Amèrica.

Li van retornant de gota en gota allò que li fou arrabassat de bursada, i un alt tribunal d'Estrasburg ha admès a tràmit (suposo que es deu dir així) la querella presentada per l'actiu home de negocis.

Com continuarà el plet? Com acabarà? De moment, s'esperen amb gran expectació els pròxims episodis. Si no ens ho tapen amb capes de boira, l'enjòlit està assegurat.

Pere Calders